

Александар Вучић је све бескрупулознији у одабиру средстава за разбијање државе и њених институција и успостављање самога себе као највишег и јединог органа власти. У ријалитију "Вучић" за епизоду "Косово" је изабран посебно морбидан заплет – политичко убиство Оливера Ивановића (преименовано без икаквог основа у тероризам). Видели смо шокиране грађане које Вучић охрабрује, након што уз аплауз полаже венац на место егзекуције. Будући да део публике памти да је тај Ивановић био неки сумњив карактер, "издајник који је разбијао јединство српског народа на Косову", драма је појачана злоупотребом потресних личних судбина, кроз вишечасовни разговор са грађанима Лапљег Села.

И чему је све то служило? И због чега је део Србије згрожен? Има ли места приговорима када се за операцију болесног детета обезбеди 150.000 евра? Или да лекари три пута недељно долазе у сеоске амбуланте? Наравно да не. Али да ли је дозвољено питање ко то треба да обезбеди? И ко је одговоран ако постоји новац да се спаси живот детета, али он није био доступан родитељима малог Василија? Ко је одговоран за то што лекари нису долазили у амбуланте, а потребни су болесним људима? И ко је одговоран ако је неко на председников миг, зарад његове промоције, мимо сваке процедуре издвојио новац тако да ће због решења једне породичне драме неко друго дете дуже чекати на помоћ? Да ли је могуће да се у Лапљем Селу, као ономад у Нишу и Београду, све решава чаробним штапићем, односно "црвеном директном линијом са владом Србије и министрима, који су Вучића обавестили да ће неки од проблема бити решен"? Ко је одговоран за то што је председник у директном преносу морао да повезује људе у невољи и донаторе вољне на помогну? Шта су до сада радили министри из Београда, Канцеларија за Косово и Метохију, а раније и министарство за КиМ?

Хоће ли у надлежним институцијама неко одговарати јер није радио свој посао? Или ће сви наставити да чине исто што и до сада у вези са Косовом – да запошљавају партијске саборце, стигматизују политичке противнике и подижу тензије, како би фактор стабилности на Балкану имао шта да смирује. Наравно, односи на северу Косова и активности државе Србије која је тамо привидно присутна много су сложенији од

механизма који се назире на површини. У питању је сплет претњи, уцена, обезбеђивања месечних накнада или посла за верне бираче који онда омогућују политичку моћ и контролу над токовима новца и робе, преко подизвођача из кримогених структура. Ти односи превазилазе оквир овог осврта на последњи пример промотивног инжењеринга из Београда. И шта је била суштина тог бесчасног ријалитија? До касно у суботу, а потом и у недељу, нападнут вестима, преносима, специјалним емисијама, непрекинутим кајроном (иако никакве битне вести није било), а неометан информацијама попут оне да је omnipotentном председнику Србије дозволу за посету издала влада Косова – просечан бирач у Србији је примио поруку која му је била намењена. Био је то климакс саге из Београда и Ниша – о Вучићу који све може да реши.

Критички настројени грађани видели су бахатог аутократу који разбија правну државу. Као премијер је бележио и сам решавао, као председник је у игроказ унео нову сцену са "црвеном линијом" – он пуцне прстима а невидљиви механизми, који су некада представљали институције државе, извештавају да је "решено". Режимски медији, па и они други, понети матицом, данима су најављивали и увеличавали значај "историјске посете" Вучића Косову и преносили процене и оцене министара, експерата и разновразног функционерско-аналитичарског башибозука припуштеног пред камере и микрофоне, како би се створила (циљана) слика да ће се Србима "у покрајини" указати српска држава лично.

Семе је посејано када су "решавани проблеми" грађана Београда и Ниша. Тада је Вучић још увек представљао владу и могао је да има неке инструменте за решавање проблема (мада не и право да их користи по својој вољи). На косовском тлу, плодном за узгајање инванзивног идеолошког корова, видели смо шта из тог семена ниче: Вучић као држава лично. За пет година преданог рада он је обесмислио или до краја утабао у блато оно што су његови претходници ојадрили: политички дијалог, парламент, медије, опозицију, тужилаштво, полицију, владу, независна тела (Агенција за борбу против корупције је пала последња у том низу). Остала је још СНС, партија-љуштура која без њега не постоји, сведена на сервис за услуге грађанима у изборним кампањама и испуњавање налога који стижу преко "црвене линије".

То ме подсећа на причу колеге Саше Новачића, дугогодишњег дописника из Кине, када је пре неколико деценија посетио Северну Кореју. При строго контролисаном обиласку приметио је да нигде нема продавница и питао је једног Кореанца из пратње како људи набављају одећу и обућу. Све што нам је потребно, одговорио је домаћин, нама обезбеђује и дели наш вођа Ким Ил Сунг.

(Пешчаник)